

Skæbne han gerne vilde tale med mig om. Da denne Kvinde traadte ind i Stuen, blev jeg grebet af en ligefrem sjælelig Lidelse ved at se hende. Det var, som om et levende Lig traadte ind i Stuen. Hun led af en Sygdom, som ifølge Lægens Erklæring kun tre Personer her i Danmark lider af, en Sygdom, som er beslægtet med Spedalskhed. Den giver sig Udslag paa den Maade, at Sygdommen, som begynder i Fingerspidserne, langsomt æder Legemet op. Sygdommen, som paa intet Tidspunkt er ude af Virksomhed — Bacillerne, som findes i Kødets eller Knoglerne, er stadig i Virksomhed —, forvolder hende megen Pine, vel at mærke, naar der ikke gives Massage. Den vedkommende Kvinde havde søgt et stort Antal Læger; jeg skal nævne nogle: Dr. Ørum, Dr. Garde, Dr. Larsen, Dr. Zoëga, Dr. Skovby og Dr. Kirkeby. Desuden er hun paa Rigshospitalet blevet behandlet af Prof. Ehlers, Prof. Rasch og Dr. Clod-Hansen. Alle Vegne har hun henvendt sig forgæves undtagen paa Rigshospitalet. Her har man sagt: Det eneste, som kan hjælpe, er Massage hver Dag, og det har vist sig at være rigtigt. Men for at faa denne Massage paa Rigshospitalet maa hun bo i København, paa Rigshospitalet modtages ikke uhelbredelige Patienter, og den vedkommende Kvinde er der intet Haab om at helbrede, men der er absolut sikre Holddepunkter for, at man kan stille de Smarter, som er forbundet med Sygdommen. Hun fik i Fædrearv 2,000 Kr.; de er nu spiste op. Hendes Slægtninge er ikke helt ubemidlede, men alene det, at en saadan stakkels, ikke-helbredelig er i et Hjem, er i sig selv, rent bortset fra det økonomiske, en Byrde. Jeg blev selv meget stærkt grebet deraf. Da jeg efter Mødet om Aftenen kom ind i Hjemmet og skulde drikke Kaffe sammen med dem, tænkte jeg paa, hvorledes jeg skulde undgaa at tage de forskellige Personer i Haanden. Jeg syntes, at det var saa forfærdeligt at skulle tage i denne syge Haand, og jeg kan forstaa, at enhver maa føle sig psykisk ilde berørt derved. Naar en saadan Kvinde Uger, Maaneder og Aar skal være i et Hjem, er det baade en økonomisk Byrde og et stort personligt Offer, der bringes. Men denne Kvindes Stilling er, som saa mange andre ligestillede saaledes, at hun ikke er i Stand til at komme herover til København, hvor hun kan faa den Behandling, hun skal have. Dertil fattes der Midler og Hjælp. Opholdet her vilde koste ca. 600 Kr. om Aaret, naar hun hver

Dag skulde have Massage paa Rigshospitalet. Hvor skal hun faa disse Penge fra? Af Hjælpekassen kan hun i hvert Fald ikke faa dem. Da jeg talte med en Gaardmand derom, sagde han, at der kunde ikke være Tale om af Hjælpekassen at yde tilnærmelsesvis det Beløb, der udkræves. Desuden kan den ikke hjælpe Folk, der bor i København, her maatte Understøttelsesforeningen i København træde i Hjælpekassens Sted. Men denne Forening har i sine Love den Bestemmelse, at for at nogen skal kunne faa Hjælp af den, skal vedkommende have boet her i Byen mindst i 2 Aar. Kommer denne syge Kvinde her til København for at faa Massage og derigennem Lindring for sine Smarter og for, at Sygdommen maaske i nogen Grad kan blive bremset, er der ikke andet for hende at ty til end Fattigvæsenet. Hun skal mærkes. Men det er en ærekær Kvinde, og hun vil derfor ikke ind under Fattigvæsenet.

Videre er vi ikke paa dette Omraade, og hendes Skæbne er desværre saare mange andres. Jeg har saaledes faaet en Anmodning fra Formanden for Lyngby-Borum Sogneraad. Saa vidt mig bekendt, staar han rent politisk i Modsætning til mig. Der var der i Kommunen en lille Saarig Dreng, der manglede Stivelse i Benene: han krøb paa alle 4. Hans Moder var Enke og meget fattig, og Sogneraadet havde derfor søgt at skaffe ham et Plejehjem eller at faa ham anbragt paa en eller anden Institution her i Landet, hvor han nogenlunde kunde blive bragt til Hæfterne og lære noget. Sogneraadsformanden har meddelt mig baade mundtlig og $\text{\textcircled{R}}$ skriftlig, at de har henvendt sig paa et meget stort Antal Steder, paa Hjemmet for vanføre og lemlæstede, til Børnehjem og til Amtmanden, om han ikke skulde vide et Hjem for en saadan lille Stakkel. Om Sommeren, sagde Sogneraadsformanden, gaar det endda an, saa sidder han udenfor Døren i Solskinnet, men ellers kryber han om paa alle 4. Vi er villige til fra Sognets Side at yde det mest mulige af Hjælpekassen, 5—600 Kr., om det skulde være, men der findes intet Hjem, ingen Institution, der vil tage mod ham. Saa kan de ikke gøre mere. De har henvendt sig gentagende til Hjemmet for vanføre og lemlæstede. Ja, hvad kunde jeg gøre? Maaske tages der lidt mere Hensyn til en Rigsdagsmand paa disse offentlige Institutioner end til andre; det burde ikke ske, men saadan er det nu en Gang. Jeg henvendte mig da til Forstanderinden paa Hjemmet for vanføre og